

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γιὰ τὸν ὑπηρέτη.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται εἰς τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Δ' τῆς Πρωσσίας.

Κατὰ θερινὴν τινα ἡμέραν τοῦ ἔτους 1818 ἐν μικρᾷ πόλει λουτρῶν τῆς Βάδης πολλοὶ τῶν θαμῶνων συνηγμένοι ἐν τῇ λέσχῃ ἐχαρτοπαίκτου. Ἦσαν ὅλοι τόσον ἐπησχολημένοι περὶ τὴν πρασίην τράπεζαν ὥστε οὐδ' ἐπρόσεξαν εἰς ὑψηλὸν τινα καὶ εὐμορφον νεανίαν ἀπλούστατα ἐνδεδυμένον καὶ κομβωμένον μέχρι λαιμοῦ, ὅστις εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ καὶ σταθεῖς παρτήρει τὸ παιγνίδιον.

— Ἐν τάλληρον εἰς τὸ ἐπτά! εἶπεν αἴφνης ὁ νέηλος καταθέντων ἐν τρίμαρκον ἐπὶ τοῦ χαρτίου.

Ὁ ἔχων τὸν μπάγκον προσέβλεψε μετὰ περιφρονήσεως τὸν νέον παίκτην ὅστις ἤρχετο νὰ βάλῃ τὸ πενιχρόν του τάλληρον ἐν μέσῳ σωροῦ χρυσοῦν νομισμάτων. Καὶ ὅταν ἔχασε τὸ ἐπτά, λαβὼν τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, ἀντὶ νὰ προσθέσῃ αὐτὸ εἰς τὸν χρυσοῦν σωρὸν ὃν εἶχε πρὸ αὐτοῦ, τὸ ἔριψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν εἰπών:

— Αὐτὸ γιὰ τὸν ὑπηρέτη!

Ὁ νεανίας κατέστη πελιδὸς ἐξ ὀργῆς:

— Τὸν μπάγκο σας! ἔκραξε τύψας διὰ τοῦ γρόνου τὴν τράπεζαν.

— Καὶ ἂν κερδήσω τί ἐγγύησιν ἔχω διὰ τὰ χρήματα; Ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς ὁ παίκτης.

— Τὸ ὄνομά μου!

Εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ ἀνοίξας τὸν ἐπενδύτην, ἔδειξε τὸν ἀστέρα τοῦ Μέλανος ἀετοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους:

— Εἶμαι ὁ διάδοχος τῆς Πρωσσίας!

Πάντες οἱ παριστάμενοι ἔμειναν ἐμβρόντητοι· αἱ χεῖρες τοῦ παίκτη ἤρχισαν νὰ τρέμουν.

Ἐσυρεν ἐν χαρτίον — καὶ ἔχασεν.

Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Πρωσσίας ἔλαβε τὸ ὄλον ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς διαχίλια λουδοβίκεια, τὰ ὅποια ὁ παίκτης ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐντὸς σακκιδίου, καὶ ῥίψας αὐτὰ περιφρονητικῶς ὑπὸ τὴν τράπεζαν εἶπε:

— Καὶ αὐτὰ γιὰ τὸν ὑπηρέτη!

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα, ἐξῆλθεν ἀγερώχως τῆς αἰθούσης.

Ζήτημα γνωριμίας.

Ἄσωτος υἱὸς πλουσιωτάτου πατρὸς ἐπισκέπτεται γνωστὸν τραπέζιτην τῶν Ἀθηῶν:

— Θ' ἀπορήσετε βέβαια πῶς ἐνῶ δὲν σᾶς γνωρίζω καθόλου ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω δάνειον χιλίων δραχμῶν.

— Ἀλλὰ σεῖς δὲν θ' ἀπορήσετε καθόλου, ἀποκρίνεται ξηρὰ ὁ τραπέζιτης, διατιέγῃ ὁ ὁποῖος σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ, δὲν σᾶς δίδω ὅυτε λεπτόν.

Εὐσπλαγχνος ἄνθρωπος.

— Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κοντὸ μὲ τὰ γένεια;

— Αἶ;

— Πόσα δακρυσμένα μάτια ἔχουν στεγνώσῃ χάρις ἔς αὐτόν!.....

— Γιατί;

— Ἐχει φάμπρικα μαντιλιῶν....

Τὸ τάλληρον τοῦ Ἀγαθοπούλου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν, δίδει δὲ εἰς τὸν κρεωπώλην ὡς ἀντίτιμον τοῦ κρέατος, τὸ ὅποῖον ἠγόρασεν, ἐν πεντόδραχμον Ὀθωνος. Ὁ κρεωπώλης ἐξετάζει τὸ νόμισμα καλὰ καὶ τὸ δίδει ὀπίσω:

— Κύριε, αὐτὸ εἶνε κάλπικο!

Ὁ Ἀγαθόπουλος τὸ λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας, φορεῖ τὰ δίοπτρά του, τὸ γυρίζει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ τέλος βλέπων ὅτι ἔφερε τὸ νόμισμα χρονολογίαν ἐκτυπώσεως 1833:

— Ὁλῆ ἀδερφε, δὲν μὲ συχωρᾷς! Ἀπ' τὰ τριάντα τρία ὡς σήμερα, ποῦ θὰ πῆ πενήντα πέντε χρόνια δὲν τὸ γνώρισαν πῶς εἶνε κάλπικο, καὶ τώρα τὸ κατάλαβες ἐσύ; Πάρ' το καὶ καλὸ εἶνε!

Τὸ κῆτος καὶ ὁ Ἰωνᾶς.

— Κύτταξε τί λαμπρὰ αὐτὴ ἡ εἰκὼν ποῦ παριστάνει τὸ κῆτος καὶ τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

— Τὸ κῆτος μάλιστα, μὰ τὸν Ἰωνᾶν δὲν τὸν βλέπω.

— Νὰ βλάκα! πῶς θὰ τὸν ἰδῆς ἀφοῦ εἶνε μέσ' ἔς τὴν κοιλιὰ τοῦ κῆτους;

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΙΑΒΩΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Ὁ καθεὶς βεβαίως ἔχει παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ὕλη διὰ τῆς ὁποίας στιλβώνονται τὰ ἐκ δέρματος ὑποδήματα εἶνε ἀλοιφὴ μαύρη οὐδόλως στίλβουσα. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀλειφθῆ διὰ ταύτης ἀναλυομένης τὸ ὑπόδημα καὶ τριβῇ γοργῶς διὰ ψήκτρας ἀπαστράπτει ὡς καθρέπτης.

Τίς ἡ αἰτία τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου;

Ὁ ἤλεκτρισμός.

Τί δὲ εἶνε αὐτὸ τὸ ἀπαστράπτον;

Ἀδάμας!

Ὅσον ἀστειὸν καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, εἶνε ὅμως ἀληθέστατον. Ὁ ἀδάμας οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἄνθραξ κρυσταλλωμένος· τὸ δὲ κυριώτατον στοιχεῖον τῆς ἀλοιφῆς τῶν ὑποδημάτων εἶνε ἐπίσης ἄνθραξ ὑπὸ τὴν μορφήν καπνιάς.

Διὰ τῆς προστριβῆς τῆς ξηρᾶς ψήκτρας ἐπὶ τοῦ δέρματος παράγεται ἤλεκτρισμός, ὅστις ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀποκρυσταλλῶνῃ τὸν ἄνθρακα. Τὸ καλῶς ἐστιλβωμένον ὑπόδημα καλύπτεται οὕτω δι' ἀπειρῶν μικροσκοπικῶν ἀδαμάντων καὶ ἔνεκα τούτων λάμπει.

Ἄς παρηγορηθῶσι λοιπὸν οἱ μὴ φέροντες ἀδάμας οὔτε εἰς τοὺς δακτύλους, οὔτε ἐπὶ τοῦ στήθους· ὅσον καὶ ἂν εἶνε πτωχοί, δι' ἐνὸς μόνου πενταλέπτου διδομένου εἰς ἐπιτήδειον στιλβωτὴν δύνανται νὰ περιβληθῶσιν ὑποδήματα... ἀδαμαντοκόλλητα.